

lukket, at man kan tvinge de paagældende til at tage Ansættelse paa de nye Forhyringskontorer, da Forudsætningerne for, at man i sin Tid har givet dem Bevilling, dog er den, at den skulde udnyttes som et selvstændigt Erhverv. Disse Udgifter, der nævnes i § 14, har den højtærede Minister ikke omtalt i sin Fremsættelsestale, men de kan dog blive af Betydning for ærede Medlemmers Stilling i denne Sag.

Men hvilke meningsløse Forhold er det ikke, der vil blive indført her i Landet, hvis dette Lovforslag vedtages? I København vil al Forhyring, i alt Fald al den Forhyring, der finder Sted gennem Statsforhyringskontorerne, være vederlagsfri for begge Parter, altsaa baade for Redere og for Sømand, men i Provinsens 19 Havnebyer, hvoraf dog adskillige har en ikke ubetydelig Forhyringsvirksomhed, agter man i Henhold til Lovforslagets § 1 samt de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger og den højtærede Ministers Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse at lade de nuværende Bevillingshavere under nærmere Kontrol drive Forhyringsvirksomhed for det i sin Tid fastsatte Vederlag. Det vil altsaa sige, at der i Provinsen skal betales for Forhyring, hvorimod den er vederlagsfri i København. Det er dog et urimeligt Forhold, men jeg forstaar særdeles vel, at den højtærede Minister ikke har kunnet se nogen Vej til at faa dette Forhold forandret. Sagen er jo den, at hvis der skulde oprettes Statsforhyringskontorer i de 19 Havnebyer udenfor København, der har Tilladelse til at drive Forhyring, eller blot i de 12—14 Byer, hvor der er Forhyringsvirksomhed af nogen Betydning, vilde det medføre saa store Udgifter for Statskassen, at selv den højtærede Minister er vejet tilbage herfor og har foretrukket den Urimelighed eller Meningsløshed — tør jeg vel sige — at fremsætte et Forslag, der gør Forhyring i København gratis, hvorimod Provinsbyernes privilegerede Forhyringsagenter har Ret til at indkassere Forhyringsgebyr saavel af Skib som af Mandskab.

I øvrigt er jeg ikke helt sikker paa, at Lovforslaget dækker Konventionsforslagets Krav vedrørende Formen for Forhyring. Det nævnes i Konventionsforslagets Artikel 4, at Forhyring enten skal foretages af Foreninger, der bestaar af Repræsentanter for Skibsredere og Søfolkene, der arbejder sammen under Kontrol af en central Myndighed eller, i Mangel af en saaledes sammensat Virksomhed, af Staten. I Henhold til Lovforslagets § 4 har imidlertid saavel

Rederne som Skibsførerne Ret til at foretage Forhyring, naar denne foretages uden særligt Vederlag. Denne Bestemmelse forekommer mig at være i Strid med Konventionsforslagets Artikel 4 og kan heller ikke komme ind under Konventionsforslagets Artikel 3, under hvilken Artikel derimod Tilladelsen for Provinsens Forhyringsagenter til vedblivende at drive erhvervsmaessig Forhyring maa falde.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Mønstring, er Lovforslagets Paragraffer derom jo nøje knyttet sammen med Forhyringsbestemmelserne. Jeg skal i øvrigt sige, at vi fra vor Side gerne vil medvirke til, at Mønstringsbestemmelserne samles i en Lov for sig — for Tiden er de jo spredt i forskellige Love. Til Slutning skal jeg pege paa, at Forhyringsforholdene her i Danmark er ordnet paa den for Skibsfarten bedst tjenlige Maade og ikke i mange Aar har givet Anledning til nogen Klage. Da Forhyringen tillige i en Aarrække i Henhold til Overenskomst mellem Rederne og samtlige søfarendes Organisationer har været vederlagsfri for den forhyrede, og da Forholdet tilmed er det, at Rederne, der bærer alle Omkostningerne, ikke ønsker Statsforhyring indført, ser jeg ikke nogen som helst Anledning til, at vi nu skal gøre en Forandring i dette Forhold og tilmed en Forandring, der vil bebyrde Statskassen med nye Udgifter af en ganske anden Rækkevidde end anført af den højtærede Erhvervsminister. Nye Love, der medfører nye Udgifter, staar ikke i høj Kurs her i Landet for Tiden, og navnlig ikke Love, der er ganske upaakrævede.

Niels Petersen: Angaaende Ratifikationen af de to Konventioner er der ikke for mig Anledning til at komme med nærmere Udtalelser; at mit Partis Stilling er den, at vi ønsker dem ratificeret, er der jo fremkommet udførlige Udtalelser om tidligere. Naar Venstres ærede Ordfører mente, at der i det her foreliggende Tilfælde ikke var Anledning til at faa ensartede internationale Retsregler, og begrundede dette med, at hvert Land maatte lovgive for sig — det var vist det Udtryk, det ærede Medlem brugte —, er hertil at sige, at saa gaar man jo stik imod den Udvikling, som gør sig gældende overalt i Verden. Forholdet er dog det, at Trangen til internationale Retsregler vokser og vokser, fordi Forbindelserne mellem Landene stadig udvikles. Det er det Interessesfællesskab, der vokser frem, navnlig det økonomiske Interessesfællesskab mellem Landene,